

Denge Üzere Yaşamak

– M.Nihat Malkoç · 21 Mayıs 2009

DENGE ÜZERE YAŞAMAK!...

M.NİHAT MALKOÇ

Bu dünyaya gelirken hangi birimiz ağlamadık? O minik gözlerimiz ışıkla temas eder etmez, ciğerlerimize hayat öpücüğü hükmündeki ilk oksijen iner inmez tepkimiz ağlamak olmamış mıydı? Bu sanki dünyada çekeceklerimize işaretti. İyi bir yere geliyor olsaydık ağlar mıydık acaba? Bu durum biz insanlara bir mesaj olabilir miydi?.. "Ey insan sen dünya denen bir diyara gidiyorsun. Burası senin hakikî vatanın değildir. Sadece ömür denen uzun ve sonsuz yolculuğun etaplarından birisidir; bunu böyle bil ve ona göre yaşa!.."

Alabildik mi bu hayatî mesajı? Hangi birimiz yaşamını bu ölçüye göre sürdürüyor?.. Hangimiz " Hiç ölmeyecekmiş gibi dünya için; yarın ölecekmiş gibi ahiret için çalışınız." hadisini kendine düstur edebiliyor? Huzursuzluklarımızın yegâne kaynağı bu dengeyi sağlayamayışımızdır. Fakat bunu idrak edebilecek akıldan da yoksunuz.

Oysa, gerçek mümin ne dünyaya sırtını çevirir, ne de ahirete!... Dünyaya dört elle sarılıp ahireti unutmak ne kadar yanlışsa; ahireti kazanmak için dünyayı tamamen elinin tersiyle itmek de o derece yanlıştır. Mümin denge üzere hayatını yaşar. O, ifrat ve tefrit noktalarından uzaktır. Çünkü dinin zaten kendisi dengedir. İki cihanda aradığın huzuru bulmak istiyorsan ölçü ve denge üzere yaşamalısın. Öbür yollar çıkmazdır.

Dünyayı ebedî yaşayacağımız bir yer olarak gördüğümüz için kendimizi sonsuz âlemden soyutluyoruz. Onun için de huzursuz oluyoruz. Çünkü hayata bakış mantığımız yanlış ve tutarsız... Yanlışlar üzerinde yükseldikçe huzursuzlumuz o oranda artıyor. Ömrü, dünyevî ve uhrevî diye iki ayak olarak farzederseniz, biz bu ayaklardan birini daima devre dışı bırakıyoruz. Tek ayaküstü yaşayan bir insan, iki ayaküstü yaşayan insana göre elbette daha çok yorulacaktır. Yoruldukça da huzuru kaçacaktır. Dünyadan zevk almayan ve de sonsuz âleme yönelik hiçbir hazırlığı olmayan insanların yaşam tarzı budur.

Denge üzere yaşamayan insanların zararı sadece kendilerine değildir. Onlar toplum için de büyük bir tehlike arz ederler. Çünkü bu tip insanlar hep bir tedirginlik içerisinde yaşarlar. Umuttan çok, korku vardır yüreklerinde.... Bu ruh hâli, onları diğer varlıklara karşı sevgisiz ve hoşgörüsüz yapmıştır. Onun için yaşamları kararmıştır bu insanların! Pozitif bir yöneliş göremezsiniz hayatlarında... Başkalarını da umutsuz ederler. Hayata müspet bir katkıları yoktur. Yaşamak onlar için bir yükür. Aslında kendileri de topluma ve genel anlamda dünyaya yükürler. Bu kafa yapısındaki kişilerden uzak durmalıyız.

Bütün mevcudat belli bir denge üzere yaratılmıştır. Bunu böyle bilmeli ve ona göre biz de denge üzere yaşamalıyız. Birbirimizin karakter farklılıklarını çatışma sebebi olarak değil, kişisel bir zenginlik olarak görmeliyiz. Birbirimizin kadrini ve kıymetini bilmeliyiz. Çünkü ne biz bu hayatı tapuladık, ne de bu hayat bizi tapuladı. Ansızın ayrılacağız birbirimizden... Her doğan mutlaka ölecektir. Doğmak, ölmektir aslında... Doğumla beraber yaşam kronometresi geri saymaya başlamıştır. Sayılı gün çabuk geçer. Her fâni mutlaka tükenişi yaşayacaktır. Tükeniş demekle yokluğu kastetmiyoruz asla. Çünkü bizim inancımızda yokluk diye bir şey yoktur. Yokluk olarak düşünülen ölüm, aslında sonsuzluğa açılan nuranî bir kapıdır.

Hepimizin içinde sonsuza dek yaşama arzusu vardır. Bu arzu değil midir bizi ölümlle düşman eden... Güya ölüm bizi ebedî âlemde alıkoyuyor!.. Tam tersi aslında... Ölüm bize sonsuzluğun kapılarını açıyor. Ruhları dünya gurbetinden kurtarıp ahiret yurdu denen aslî vatanına kavuşturuyor. Allah hiçbir şeyi lüzumsuz yaratmaz. Eğer Rabbimiz bize ebedî yaşama isteği vermişse muhakkak buna karşılık sonsuz bir hayat bahşetmiştir. Her duygunun bir karşılığı vardır. Aslında insanların sonsuza dek yaşama arzusu, ahiretin ve ebedî hayatın varlığına en büyük delildir. Allah bu duyguyu yarattığı hâlde insanlara ebedî yaşama nimetini vermeseydi (hâşâ) abes olurdu. Demek ki ebedî yaşama hissi sonsuz hayata delildir.

Madem ki sonsuz hayat var, korkulacak bir şey değildir ölüm!... Bir de hayatımızı denge üzere yaşamışsak, ölüm dünya meşakkatlerinden kurtulmak, soluklanıp istirahat etmek için bir fırsattır o zaman... Yol azığı olan yolculuktan korkmaz. Azığımız olmadığı için korkuyoruz bu sonsuz yolculuktan... Azık da dünyadaki ibadetlerimizden, sevaplarımızdan başka şey değildir. Ölüm yokluk değil; Allah'a kavuşmaktır. Kim istemez sevgilisine kavuşmayı?... Varlık ummanlarına yelken açmaktır ölüm!.. Yunus'umuz ne güzel söylemiş:

"Ölümden ne korkarsın
Korkma ebedî varsın."

Hem atalarımızın dediği gibi korkunun ecele faydası yoktur. Akıllı insan, ömrünü ölüm korkusuyla harap etmez. Denge üzere yaşar, ahireti ve hesap gününü dikkate alarak vaktini geçirir; ibadetlere dört elle sarılır; dünyada adını yaşatacak hayırlı eserler bırakır.

Tövbe ve pişmanlık günahların eriyip yok olmasını sağlar. Allah, samimi duygularla pişmanlık duyup yalvaranların elini asla boş çevirmez. Onun en çok sevdiği şey de tövbeleri kabul etmektir. Onun için tövbe kapısı ardına kadar açıktır. Yeter ki bizler bundan istifade etmesini bilelim. Enaniyet duygularına kapılıp şeytanın talebesi olmayalım.

Dünyaya gelirken biz ağlıyorduk, yakınlarımız gülüyordu. Ölüm hâli vuku bulunca her şey nasıl da değişti. İmanla göçenler, sevgililerine kavuşurcasına içten içe gülerek ayrılıyor dünya denen gurbetten!..

Bu esnada bu hakikati göremeyen biz fâniler ağlarken, fânilik elbisesini üzerlerinden atan sonsuzluğun bahtiyar yolcuları gülüyor. Onlar ebedi yurtlarına sevinçle yürüyorlar. Rabbim, hepimize gülerek asfî vatanımıza göçmeyi nasip etsin.